

ת"ד 480/09/16 - מדינת ישראל נגד היאם אסמאעיל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 480-09-16 מדינת ישראל נ' אסמאעיל
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דאודי

המאשימה

נגד

היאם אסמאעיל
ע"י ב"כ עו"ד קעדאן

הנאשמים

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה גרם תאונת דרכים וחבלה של ממש בגין פתיחת דלת, מבלי להבטיח שלומם של עוברי דרך, עבירות על תקנה 80(א) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה ונהיגה בחוזר זהירות, בניגוד לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 6.4.15, בסמוך לשעה 10:00, ברחוב הירקון בתל אביב, ישבה הנאשמת, במושב הנוסע הקדמי, ברכב בו נהג בעלה ובהגיעם בסמוך לצומת עם רחוב שלום עליכם ולאחר שהנהג עצר את הרכב, פתחה הנאשמת את הדלת הימנית קדמית של הרכב, מבלי שנקטה באמצעי הזהירות הנדרשים, חסמה דרכו של רוכב אופנוע, מר אסף ישראלי, שנסע אותה עת מימין לרכב והרוכב פגע בדלת.

כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו הרוכב חבלה של ממש - קטיעת חלקה העליון של האצבע המורה ביד שמאל.

הנאשמת כפרה באישומים המיוחסים לה.

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - רס"ב בועז חג'בי, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשו: ת/1 - הודעת נאשמת מיום 14.5.15, ת/2 - מזכר

עד תביעה מספר 2 - רס"ב נועם לוי, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשה הודעת נאשמת מיום 2.6.16

עד תביעה מספר 3 - אסף ישראלי, רוכב האופנוע המעורב

כמו כן, הוגשו בהסכמה, דו"ח מד"א, שסומן ת/3, מזכרים, שסומנו ת/5 ומסמכים רפואיים בעניינו של המעורב, שסומנו ת/6.

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת בלבד.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הרכב בו נסעה הנאשמת, נעצר במקום התאונה, כמפורט לעיל.

עד תביעה 3, העיד כי רכב על אופנוע, במהירות נמוכה ובהגיעו לצומת, החל בפניה ימינה ולפתע, רכב, עצר באמצע הפניה ימינה, דלת הנוסע הקדמית של הרכב נפתחה וייתכן, כי נפתחה גם הדלת האחורית והוא פגע בדלת הקדמית ואצבעו השמאלית נחתכה.

העד נחקר ושלל את הטענה כי נהג הרכב עצר על מנת לאפשר להולכי רגל לחצות את הכביש וכן, שלל גרסת ההגנה, לפיה, ניסה להשתחל בין הרכב למדרכה הימנית.

העד מסר כי היה בטיפולים רפואיים במשך שנה.

עד תביעה מספר 1, אישר כי גבה את הודעת הנאשמת, ת/1, כהודעה פתוחה.

עד תביעה מספר 2, אישר כי לא יצא לזירת התאונה, אלא רק גבה הודעת הנאשמת תחת אזהרה.

העד נשאל מדוע חקר את הנאשמת למעלה משנה לאחר האירוע והשיב כי טיפל בתיק, כאשר זה הגיע לידי.

מ-ת/5, עולה כי הנהג, בעלה של הנאשמת, זומן למתן עדות במשטרה, אך עדות כאמור, לא הובאה בפניו והעד לא העיד בבית המשפט.

בהודעתה הראשונה במשטרה, מסרה הנאשמת כי נסעה ברכב בו נהג בעלה ובהגיעם למקום שבנדון, אמר לה בעלה, כי נורית ברכב דולקת ועליה לסגור את הדלת. הנאשמת, לטענתה, פתחה מעט את הדלת ואז, שמעה רעש, חשבה כי מדובר בעמוד שעל המדרכה ורק לאחר מכן, הבחינה ברוכב האופנוע, על המדרכה.

בהמשך הודעתה, שינתה הנאשמת גרסתה וטענה, כי בעלה לא אמר לה לפתוח את הדלת, אלא היא הבינה זאת בעצמה.

הנאשמת מסרה כי לא הביטה לצדדים או לאחור, טרם שפתחה את הדלת.

בהודעתה השנייה, בחלוף שנה וחודשיים ממועד התאונה, לאחר שהועמדה על זכויותיה, מסרה הנאשמת כי בהגיעם למקום התאונה, שמה לב כי נורה בתקרת הרכב מהבהבת וכיוון שהרכב נעצר, לפני מעבר חצייה המסומן במקום, על מנת לאפשר להולכי רגל לחצות, פתחה את הדלת, על מנת לסגור אותה טוב יותר ואז, שמעה מכה מימין לרכב. לאחר

שיצאה מהרכב עם בעלה, ראו רוכב אופנוע שוכב על המדרכה.

הנאשמת מסרה כי כנראה שהרוכב פגע בדלת שפתחה, פתיחה של כ-10 ס"מ וכן, אישרה כי לא ידאה כי אין איש, בטרם פתיחת הדלת.

להלן גרסת ההגנה, כעולה מעדות הנאשמת בבית המשפט:

הנאשמת נסעה ברכב, כמפורט לעיל, כאשר היה בכוונתם להגיע לשגרירות ארה"ב.

לגרסתה, כלל לא הגיעו לצומת עם רחוב שלום עליכם ומעבר החצייה לפניו נעצר הרכב, היה במרחק של כמה מטרים מהצומת.

הנאשמת מסרה כי אחזה בדלת, אך לא פתחה אותה כלל ושמעה רעש, מעמודים המוצבים על המדרכה הימנית, בהם התנגש הרכב.

בהמשך, מסרה כי פתחה את הדלת כמה ס"מ, כיוון שהאור שהבהב, הפריע לה וסגרה אותה ורק לאחר שנשמע הרעש, מאחור, פתחה שוב את הדלת, כדי לראות מה קרה ויצאה מן הרכב.

הנאשמת נחקרה ומסרה כי הרכב לא נעצר לפני מעבר החצייה, אלא היה בנסיעה איטית, אך בהמשך, חזרה בה וטענה כי היא חושבת שכן נעצרו.

הנאשמת נשאלה אם בעלה אמר לה לסגור את הדלת, כפי שמסר במשטרה והשיבה, כי היא ראתה את הנורה וכן, כי הוא אמר לה משהו, אך אינה זוכרת מה.

הנאשמת נשאלה והשיבה, כי הביטה במראה, בטרם פתחה את הדלת וכאשר עומתה עם גרסתה במשטרה, לפיה לא הביטה לשום כיוון, בטרם פתיחת הדלת, השיבה כי יש לה בעיות בזיכרון והחוקרים "סחטו את המיץ" שלה.

הנאשמת שללה את טענת בעלה, לפיה, ייתכן ורצה לרדת מהרכב, בסמוך לבניין שגרירות ארה"ב וכן, שללה גרסתו, לפיה, פתחה את הדלת לרוחב של 20-30 ס"מ וטענה, כי הפתיחה הייתה ברוחב של 5-10 ס"מ בלבד.

דין והכרעה

כתב האישום מייחס לנאשמת, בין יתר העבירות, עבירה של נהיגה בחוסר זהירות, בניגוד לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה.

מקום בו לשון החוק מתייחסת לנהיגה ואין מחלוקת בין הצדדים, כי הנאשמת לא נהגה ברכב, לא היה מקום לייחס לה את העבירה שבנדון ולא ניתן להרשיעה בגינה ולפיכך, אני מזכה את הנאשמת מעבירה זו.

בנוגע לעבירה של פתיחת דלת רכב, באופן שלא הבטיח את שלומם של עוברי הדרך, בניגוד לתקנה 80 (א) לתקנות התעבורה, הרי שלשון החוק קובעת:

"לא יפתח אדם את דלתו של רכב אלא לאחר שנקט כל אמצעי הזהירות הדרושים להבטחת שלומם של עוברי הדרך"

החובה המוטלת על אדם הפותח דלת של רכב, הינה חובת זהירות סטטוטורית לנקוט בכל אמצעי הזהירות הדרושים, ביחס לכל "עוברי הדרך".

דהיינו, על בית המשפט לבחון ולקבוע, אם אכן, נקטה הנאשמת בכל אמצעי הזהירות הנדרשים ולמרות זאת, ארעה התאונה, או שהתרשלה ב אופן בו נהגה, עובר לפתיחת הדלת.

לאחר שבחנתי ראיות המאשימה, שמעתי עדויות הצדדים וסיכומיהם, שוכנעתי כי הנאשמת לא נקטה כלל באמצעי הזהירות הנדרשים, עובר לפתיחת דלת הרכב ולכן, נושאת באחריות לגרם תאונת הדרכים המתוארת בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. הנאשמת לא הציגה גרסה עקבית בכל הנוגע לעובדות המקרה וסתרה עצמה, הן בהודעותיה במשטרה והן בעדותה בבית המשפט, כפי שיפורט להלן:

א. בנוגע לסיבה לפתיחת הדלת - בהודעתה הראשונה, בתחילה, טענה כי בעלה ראה שנורה ברכב דולקת ואמר לה לסגור את הדלת, בהמשך, מסרה כי היא החליטה לעשות כן, לאחר שבעלה אמר לה שהנורה דולקת ואילו בהודעתה השנייה, טענה, כי היא זו שהבחינה כי הנורה מהבהבת והחליטה לפתוח את הדלת ולסגרה שוב וכך העידה בבית המשפט.

ב. בנוגע לרוחב פתיחת הדלת - בהודעה הראשונה, מסרה כי פתחה את הדלת "טיפה". בהודעת השנייה, מסרה כי פתחה את הדלת ברוחב של כ-10 ס"מ ואילו בבית המשפט, העידה כי פתחה את הדלת ברוחב של 5-10 ס"מ.

ג. בנוגע למצב הרכב ומיקומו בזמן האירוע - בהודעה הראשונה, מסרה כי הנהג עצר את הרכב לפני מעבר חצייה, המצוי מול שגרירות ארה"ב. בהודעה השנייה, טענה כי הרכב עצר לפני מעבר חצייה על מנת לאפשר להולכי רגל לחצות ואז, פתחה את הדלת ואילו בבית המשפט, העידה תחילה, כי הרכב היה בנסיעה איטית ולא נעצר, אך בהמשך, טענה כי היא חושבת שכן עצר.

ד. בכל הנוגע לאמצעי הזהירות בהם נקטה, אם בכלל, טרם פתיחת הדלת - בהודעותיה במשטרה, מסרה הנאשמת, כי לא נקטה באמצעי זהירות כלשהם, בטרם פתחה את הדלת ואילו בעדותה בבית המשפט, טענה, בעמוד 14 לפרוטוקול, שורות 11-19: **"כן, הסתכלתי במראה..."**. כאשר נשאלה, על סתירה זו, לא נתנה הנאשמת הסבר מניח את הדעת, לגרסה המתפתחת, אותה בחרה להציג בבית המשפט וטענה, כי יש לה בעיות זיכרון.

מדובר בגרסה בלתי אמינה בעליל.

ה. מצב הדלת בעת התאונה - בהודעותיה במשטרה, מסרה הנאשמת, כי התאונה אירעה לאחר שפתחה את

הדלת ובהודעתה השנייה, ואילו בבית המשפט, טענה כי הספיקה גם לסגור את הדלת - ראה עמוד 13 לפרוטוקול, שורות 16-17.

1. אופן קרות התאונה - בהודעתה השנייה, אישרה הנאשמת, כי הרוכב פגע, כנראה, בדלת אותה פתחה ואילו בבית המשפט, העידה כי הרוכב, התנגש בעמודים שהיו מוצבים על המדרכה - ראה עמוד 13 לפרוטוקול, שורות 13-16.

מדובר בסתירות מהותיות, שיש בהן כדי לפגוע באמינותה של הנאשמת.

2. בעלה ובתה של הנאשמת, שהיו עמה ברכב לא הגיעו לעדות מטעמה בבית המשפט. לא יעלה על הדעת, כי ההגנה תמנע מלהביא לעדות בבית המשפט בני משפחה של הנאשמת, אם אלו תומכים בגרסתה ולכן, תיזקף הימנעות זו, לחובת הנאשמת. למותר לציין, כי המאשימה הייתה מנועה מלזמן את בעלה של הנאשמת לעדות כנגדה בבית המשפט, כמצוות סעיף 3 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971 וכן, את בתה של הנאשמת, כמצוות סעיף 4 לפקודה, אך לא הייתה כל מניעה כי יעידו כעדי הגנה ולכן, לא ברורה לי טענת ההגנה בסעיף 11 לסיכומיה.

3. נוסף על הסתירות שפורטו לעיל, לא מצאתי כל הגיון בגרסתה הכוללת של הנאשמת. אין מחלוקת, כי יעד הנסיעה, היה שגרירות ארה"ב וכי התאונה אירעה, בסמוך מאוד למקום ולכן, גם אם אקבל גרסת הנאשמת, על גווניה השונים, לפיה, פתחה את הדלת, בגלל הנורה שדלקה, מדוע לא המתינה עד להגעה הסופית ליעד וחנית הרכב? ההגנה לא סיפקה כל הסבר לסוגיה זו וכן, לא הובהר, כיצד זה החלה לפתע אותה נורה לדלוק או אם דלקה כל הדרך מבית הנאשמת עד לתל אביב.

4. מכל האמור, מצאתי את גרסת הנאשמת כבלתי סבירה ובלתי אמינה ולטעמי, הרכב נעצר, כפי שטען ב"כ המאשימה בחקירתו הנגדית, על מנת שהנאשמת ואולי בתה, תוכלנה לרדת מהרכב, בסמוך לבניין שגרירות ארה"ב ולא מכל טעם אחר.

5. עדותו של הרוכב המעורב, עשתה עלי רושם אמין וכן, לא נטען על ידי ההגנה ובוודאי שלא הוכח, כי העד סתר עצמו, שכן ההגנה לא ביקשה להגיש את הודעתו במשטרה ונוכח חלוף הזמן, ייתכן כי לא יזכור פרטים מסוימים לגבי האירוע, אך לא מצאתי כי מדובר בפרטים מהותיים.

6. בנוגע לטענות ההגנה לגבי חקירת האירוע על ידי המאשימה, מקום בו הנאשמת עצמה, מודה כי הרוכב נפגע מדלת הרכב, אותה פתחה, מבלי לנקוט באמצעי זהירות כלשהם, כאשר הרכב מצוי בנתיב נסיעה, הרי שטענת ההגנה בסיכומיה, לפיה, הרוכב ניסה לעקוף את הרכב מימין, איבד שיווי משקל ונפל, אין לה על מה לסמוך.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשמת מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, למעט בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות, כאמור ברישא להכרעת הדין.

ניתנה היום, י"ט תמוז תשע"ח, 02 יולי 2018, במעמד הצדדים